

La *nostra* Veu

Butlletí de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CC.OO. de Catalunya

Nº 55/ gener 2014

✓ ***Amb les retallades i ajustos, els parlaments ens volen com a penitents***

✓ ***S'ha acabat el benestar, ara toca lluitar***

✓ ***Els ajustos s'acarnissan amb les persones dependents***

El consell nacional de la CONC convoca els congressos de reorganització territorial i federativa en l'àmbit de la CONC

Objectius dels congressos extraordinaris

Fa un any que vam celebrar el X Congrés de la CONC, en el qual vam debatre i aprovar els materials que ens estan permetent articular el treball sindical en aquest període. Per tant, no som davant un congrés que hagi de repensar la política sindical ni tampoc davant un buit de direcció que hàgim de recompondre. L'objectiu d'aquests congressos, que no afecten una sola organització i tampoc totes les que componen la CONC, és facilitar la celebració dels congressos tant federatius com territorials, duent a terme un sol acte en el primer nivell.

Les organitzacions afectades per aquestes normes són:

Territorials:

Alt Penedès - Anoia - Garraf
Baix Llobregat
Catalunya Central
Vallès Occidental
Vallès Oriental - Maresme

Federatius:

Totes les federacions sectorials de Catalunya dels àmbits descrits en l'apartat anterior.

Totes les federacions sectorials que acordin la seva fusió en l'àmbit de Catalunya.

Les federacions sectorials que decideixin crear sindicats comarcals on no en tenien.

Territorials: Girona, Lleida i Tarragona estan afectades pels processos de fusió federatius en l'àmbit de Catalunya i per aquells processos de constitució de sindicats comarcals de nova creació.

El disseny final com a resultat de l'aplicació de les normes serà la constitució d'una sola organització en els següents àmbits:

Noves de territorials:

Baix Llobregat - Alt Penedès - Anoia - Garraf
Vallès Occidental - Bages - Berguedà
Vallès Oriental - Maresme - Osona.

Noves federacions:

Indústria-Fiteqa, Comfia-Fecoht y FSP-Fecoma
Les que resultin dels processos de reorganització sectorial, acordats en el marc de la CS de la CONC. ■

La nostra Veü

Federació de pensionistes i jubilats de CC.OO. de Catalunya

Via Laietana, 16, 3° - Tel.: 93 481 27 69

www.ccoo.cat/pensionistes

Horari: de dilluns a divendres, de 9 a 14 hores.

Responsable de la comissió de redacció: Miquel Lluch Rodríguez.

Consell de redacció: Jaume Huguet, Manel Pérez, Juan Navarro, Antonio López,
Carlos A. Salto, Benigno Martínez.

Col·laboradors: Membres de la CE i del Consell de la Federació.

Correcció: Antoni Ferret Soler.

Fotos: Arxiu de la Federació.

Maquetació e impressió: Texto y Color 65, s.l.

Dipòsit legal: B-27833-96

El Boletín La Nostra Veü es una publicación de expresión libre y de carácter plural; vehículo del más amplio ejercicio de la democracia y de la participación de los y las pensionistas de CC.OO. Respeto las opiniones de sus colaboradores, pero no comparte necesariamente todos los puntos de vista manifestados por éstos en los artículos firmados que se publiquen.

Visita la nostra web: www.ccoo.cat/pensionistes.

Trobaràs tots els documents complets.

Actualitza les teves dades i posa't en contacte amb nosaltres a través de: fjubil@ccoo.cat

Resoldrem els teus dubtes

Jaume Huguet i Massó

En defensa del **estado del bienestar** y los **servicios públicos**

Las decisiones que están adoptando la mayoría de los gobiernos de recortar el gasto social, a través del deterioro de las condiciones de trabajo y de la destrucción de empleo público, ponen en riesgo el Estado del bienestar, patrimonio de todos. Es deber de la ciudadanía defenderlo y propugnar unos servicios públicos de calidad, universales, accesibles, que respondan con eficacia a las necesidades de las personas, sobre la base del principio de igualdad.

Tras seis años de profunda crisis económica, se sigue argumentando que, para salir de ella, se requiere una reducción del gasto social, una minoración de los sistemas fiscales y, en definitiva, una menor presencia de la actuación de los poderes públicos en la vida económica y social.

Quienes suscribimos este principio no compartimos esa visión, la realidad está confirmando que estas políticas no solo no han contribuido a ir superando la crisis, sino que la están manteniendo y agudizando, además de aumentar las desigualdades entre la población, conduciendo al fracaso los objetivos de desarrollo y la lucha contra el hambre y la pobreza, compromisos y exigencia ética de toda la sociedad. La crisis ha incrementado las desigualdades sociales, la desigual distribución de la renta se ha unido a un injusto sistema tributario, caracterizado por su regresividad, la descontrolada carrera de ajuste para la reducción del gasto público, y del gasto social para asegurar la protección y la cohesión social, cuya reducción supone además un injustificado derroche de recursos.

La crisis económica no ha afectado a todos por igual, ni a todas las rentas con la misma intensidad, ni a toda la ciudadanía; ni todas las empresas contribuyen al sostenimiento de los gastos públicos con arreglo a su capacidad económica. Sin recursos suficientes, los poderes públicos no pueden desarrollar una asignación equitativa de los recursos públicos que redunde en el progreso social y económico y que garantice la asistencia y las prestaciones sociales. La protección integral y la universalización de la cobertura son parte indispensable del Estado social, lo que supone un mandato a los poderes públicos para que desarrollen una política redistributiva activa que garantice de forma real y efectiva los principios de igualdad, libertad y participación.

Nos preocupa que la crisis sirva también de excusa para un retroceso en los derechos civiles ya alcanzados

o en el avance en los derechos que todavía no han sido aplicados a todos los colectivos. Queremos destacar los riesgos del aumento de la discriminación de las mujeres o las consecuencias de la reducción de los servicios de prevención y atención en violencia de género.

La convergencia de las políticas de bienestar social y las propuestas relacionadas con los servicios públicos han sido elementos esenciales en el proceso de construcción que ahora está siendo un escenario de confrontación ideológica entre quienes defendemos la importancia del papel del Estado como regulador, supervisor, agente económico y proveedor de servicios sociales y de protección social, y quienes reducen su papel a la mínima expresión y reclaman más mercado. La ausencia y la irresponsabilidad de los instrumentos de control público y de las propias administraciones han contribuido a la gravedad de la crisis.

La nueva estrategia se orienta hacia el saneamiento de las variables macroeconómicas y el cumplimiento del Pacto de Estabilidad, en detrimento de los derechos sociales y los servicios públicos. Las propuestas de carácter neoliberal están sirviendo a los poderes públicos como pretexto para renunciar a ejercer su poder de provisión de fondos, para la financiación, la gestión, la organización, la planificación y la regulación, en aras de garantizar la cobertura de las necesidades y tutelar los derechos sociales fundamentales.

Nosotros no compartimos esas propuestas. Consideramos que los servicios de interés general son fuente de desarrollo económico, creación de empleo, prosperidad y cohesión social. Por ello exigimos al Gobierno que rectifiquen en la orientación de las políticas sociales, recuperando el mantenimiento y la mejora del Estado del bienestar como uno de los ejes fundamentales de nuestro modelo social. Apostamos por otra salida de la crisis, solidaria, redistributiva, que en ningún caso puede suponer la vuelta a modelos económicos que se han mostrado injustos e ineficaces, que mantenga las políticas sociales públicas, sustentadas en unos sistemas fiscales progresivos y suficientes y en el reforzamiento de la democracia a través de la negociación, la concertación y la participación social.

Es imprescindible impulsar de forma inmediata una lucha decidida contra el fraude fiscal y acometer una reforma fiscal integral, con consenso social, que afecte al

conjunto de impuestos y que sirva para devolverle a nuestro sistema tributario las características de suficiencia y equidad propias de los países más avanzados de Europa.

El gasto social es la contribución directa que las administraciones deben hacer para favorecer la salida de la crisis. La evolución de nuestro gasto social, históricamente deficitario, no se ha correspondido con el crecimiento económico experimentado hasta 2007, y su reciente incremento se ha debido básicamente al aumento del gasto en desempleo y a la aplicación de la Ley de dependencia.

Seguimos presentando un importante déficit con respecto a la media europea de 4,4 puntos del PIB (6,5 puntos si incluimos el gasto en desempleo). El Estado español debe reducir esta diferencia, y no puede permitirse una pérdida de gasto social sin poner en riesgo la calidad, la universalidad y la equidad alcanzadas en los distintos sistemas de protección social.

Defendemos la gestión pública directa, como mejor fórmula de procurar el acceso universal a los servicios públicos, de favorecer la equidad y la calidad de los mismos, incluyendo su acceso en las mismas condiciones en el ámbito rural, de garantizar y tutelar el ejercicio efec-

tivo de los derechos subjetivos a la salud, la educación y la atención social. Y de evitar desviaciones en la gestión mediante la adecuada acción inspectora.

Exigimos la reorientación de la política económica, retomando el objetivo de su reconversión hacia criterios de sostenibilidad y equidad como eje de la recuperación, y no basada exclusivamente en la reducción del déficit público a través del recorte del gasto, pues así no se asegura el desarrollo con criterios de justicia social, ni la creación de empleo.

Defendemos el mantenimiento de las políticas sociales y de igualdad porque es un principio y un derecho irrenunciable. Unos servicios públicos, eficaces y eficientes, con capacidad para la gestión de las pensiones, la prestación por desempleo, la sanidad, la educación, la atención a la dependencia, el transporte, la vivienda, la seguridad pública, la promoción de la cultura, la cooperación para el desarrollo, y los servicios de agua, gas y energía, como fundamento de una sociedad más democrática, más igualitaria y más libre de los pueblos, y basada en la justicia distributiva y universal. ■

Jaume Huguet i Massó

Así nos va

En primer lugar quiero agradecerle anticipadamente si tiene a bien publicarme estas líneas, que las considero de suma importancia.

El tema es el siguiente.

Estoy jubilado, mi edad es de 82 años, y percibo una pensión de 791 euros mensuales, que debía compartir con mi esposa, de 80 años.

Mi esposa, desde el 12/08/2009, fue operada, y su estado físico no era estable. Ante esta situación solicité acogerme a la Ley de dependencia, el día 20/10/2009. La resolución administrativa de la aprobación de dicha solicitud la recibí con fecha 26/05/2011. Consiste en prestación económica, cuidador no profesional, con efectos económicos desde la fecha de 20/10/2009. El importe de la prestación económica, al cuidado no profesional que le corresponde, de acuerdo con el grado de nivel, es de 300.90 euros mensuales. En este intervalo de tiempo de gestión se retiene el expediente, por un error administrativo, sobre el número de cuenta bancaria, según las oficinas del consocio de la c/. Bruch, 90-92. Total: dos meses de retraso a percibir la prestación.

Para completar mi prestación concedida, el plan es el siguiente: los atrasos me lo pagarán en cinco años, un 20% cada año del importe total.

A fecha de hoy, no he recibido todavía ninguna prestación.

Yo me pregunto, por qué no se aplica una ley jurídicamente aprobada por las Cortes Españolas, y el artículo 43 de nuestra Constitución (Protección a la Salud pública).

El sistema político que hoy tiene nuestra sociedad no garantiza el bienestar social, ni la sanidad pública, ni a los mayores ni a los jóvenes. No hay futuro si no cambia el sistema político del país.

Para terminar, mi opinión es la siguiente: la tierra tiene capacidad material para dar vida al ser humano, con menos pillos y una buena distribución de las propias riquezas naturales que tiene.

“La crisis no la genera los trabajadores, ni los pensionistas, ni los ciudadanos; son los pillos y los políticos quienes la generan”. ■

Juan Navarro García

El Consell Assessor de la Gent Gran de l'ajuntament de Barcelona acorda:

El representant institucional de la nostra Federació a l'Ajuntament de Barcelona informa respecte als darrers acords en el si del Consell Municipal de la Gent Gran.

Voldria destacar la satisfacció al Consell Assessor de la Gent Gran de l'Ajuntament de Barcelona, per l'aprovació del Pla Municipal per a Persones Grans 2013-2015. La Federació de PP i JJ de Catalunya hi ha participat en tots els processos.

El pla ha estat realitzat amb consens del Consell Assessor de la Gent Gran, i s'han realitzat consultes participatives, on l'opinió de tothom ha estat escoltada.

Tal com preveu el Pla d'actuació municipal (PAM), també es treballa amb un Pla per a la Infància i un altre per a la Família.

Aquest Pla es convertirà en el marc programàtic de les polítiques de gent gran per als propers anys.

La celebració de l'Any europeu de l'envelliment i la solidaritat entre generacions ha estat el veritable banc de proves per poder concloure el Pla 2013-2015.

El Pla també centra les seves accions en la qualitat de vida de les persones, la promoció de l'autonomia i el reconeixement de les aportacions que les persones realitzen a l'impuls de la relació i la solidaritat entre les generacions i a la prevenció i l'atenció a les persones grans que pateixen situacions de dependència, com a aquelles que estan patint situacions de vulnerabilitat i pobresa.

L'Ajuntament es compromet mitjançant aquest pla a construir una ciutat per a totes les edats i fomentar l'envelliment actiu.

Una de les primeres mesures que es duran a terme serà la contractació responsable de persones amb risc d'exclusió social generant ocupació i estabilitat, fent evident la responsabilitat social de l'Administració. Aquest recurs ha estat consensuat i especificat d'acord amb els criteris de les entitats del tercer sector i associacions vinculades amb la reinserció.

Un altre és el projecte "temps per a tu". Aquest pla té com a objectiu millorar les condicions de conciliació familiar i laboral de les persones que s'encarreguen de tenir cura i atenció de persones discapacitades, i té plans específics per a famílies amb infants dis-

capacitats, per a famílies amb joves i/o adults amb discapacitat.

L'esquema del Pla preveu actuacions que afavoreixen les qüestions quotidianes que afecten la gent gran, millorant les condicions de vida d'aquells sectors socioeconòmics més desfavorits.

El Pla recull la participació activa de les persones grans a la ciutat. Les persones grans i el seu benestar i la salut. Les persones grans i el bon tracte i la defensa de la igualtat. Les persones grans i la vida quotidiana a les ciutats.

Existeix una certa preocupació pel cost del finançament de tot el que recull el Pla, també demana que es faci difusió del Pla als districtes que hauran d'estar implicats amb el seu desenvolupament.

Un altre tema important és que es va presentar, per part del grup de qualitat de vida del Consell, una declaració, sobre l'impacte de la crisi en les condicions de vida de les persones grans.

Aquesta declaració conté aspectes relatius a la situació econòmica, destaca la preocupació per la pèrdua de poder adquisitiu de les persones grans a causa de la congelació de les pensions i el copagament.

També fa esment de la situació en els serveis socials, per la pèrdua de drets socials adquirits, com la Llei de dependència. És preocupant la situació de les persones cuidadores i la repercussió que aquestes retallades tindran sobre aquestes persones, majoritàriament dones.

En l'àmbit de la salut, denuncia el desballestament de l'actual sistema de salut, alhora que reconeix l'esforç de la Generalitat per mantenir l'assistència bàsica per a tothom.

Respecte a l'habitatge, mostra preocupació per les conseqüències socials dels desnonaments, tant els que afecten habitatges de propietat com de lloguer. Es fa una demanda perquè l'Ajuntament faci polítiques per a la millora de l'accessibilitat dels habitatges i continuï el desplegament dels habitatges amb serveis. ■

Antonio López Martínez.
Responsable d'acció institucional
al Ajuntament de Barcelona.

Quantia de les **pensions mínimes** per a l'any 2014 i altres indicadors

Classe de pensió	Titulars					
	Amb cònjuge a càrrec		Sense cònjuge: Unitat econòmica unipersonal		Amb cònjuge no a càrrec	
Jubilació	Euros any	Euros mes	Euros any	Euros mes	Euros any	Euros mes
Amb seixanta-cinc anys	10.932'60	780'90	8.860'60	632'90	8.404'20	600'30
Menor de seixanta-cinc anys	10.246'60	731'90	8.288'00	592'00	7.831'60	559'40
Incapacitat permanent						
Gran invalidesa	16.399'60	1.171'40	13.291'60	949'40	12.607'00	900'50
Absoluta o amb 65 anys d'edat	10.932'60	780'90	8.860'60	632'90	8.404'20	600'30
Total amb edat entre seixanta i seixanta-quatre anys	10.246'60	731'90	8.288'00	592'00	7.831'60	559'40
Total: Derivada de malaltia comuna menor de seixanta anys	5.510'40	393'60	5.510'40	393'60	4.969'86	354'99
Parcial del règim d'accidents de treball: Amb 65 anys	10.932'60	780'90	8.860'60	632'90	8.804'20	600'30

	Euros/any	Euros/mes
Viduitat		
Amb càrregues familiars	10.246'00	731'90
Amb seixanta-cinc anys o amb discapacitat en grau igual o superior al 65 per 100	8.860'60	632'90
Amb edat entre seixanta i seixanta-quatre anys	8.288'00	592'00
Amb menys de seixanta anys	6.707'40	479'10
Orfandat	Euros/any	Euros / mes
Per beneficiari	2.706'20	193'30
Per beneficiari discapacitat menor de 18 anys amb una discapacitat en grau igual o superior al 65 per 100	5.325'60	380'40
Orfandat Absoluta: El mínim s'incrementarà en 6.707'40 € / any distribuïts, si escau, entre els beneficiaris		
En favor de familiars	Euros/any	Euros/mes
Per beneficiari	2.706'20	193'30
Si no hi ha vidu ni orfes pensionistes:		
Un sol beneficiari amb seixanta-cinc anys.	6.542'20	467'30
Un sol beneficiari menor de seixanta-cinc anys	6.161'40	440'10
Varis beneficiaris: El mínim assignat a cadascun d'ells s'incrementarà en l'import que resulti de prorratejar 4.001'20 euros/any entre el nombre de beneficiaris		
SOVI	5.667'20	404'80
PNC	5.122'60	365'90
Pensió màxima	35.762'86	2.554'49

Increment general de las pensiones

La revalorització de les pensions de la Seguretat Social, inclòs el Límit Màxim de percepcions de Pensions Públiques, serà de l' 0'25 %

En tots els casos prenent com a referència la quantia legalment establerta a 31 desembre 2013

Complements per mínims de les pensions contributives

Els complements per mínims no tenen caràcter consolidable i són absorbibles amb qualsevol increment futur que puguin experimentar les percepcions de l'interessat, ja sigui en concepte d'increments o per reconeixement de noves prestacions de caràcter periòdic

dic que donin lloc a la concurrència de pensions. En aquest supòsit, l'absorció del complement per mínim tindrà efectes des del dia 1 del mes següent a la data de la resolució de reconeixement de la nova pensió.

Es considera que hi ha cònjuge a càrrec del titular d'una pensió, a l'efecte del reconeixement de les quanties mínimes, quan aquell estigui convivint amb el pensionista i depengui econòmicament d'ell.

Es considera que el pensionista constitueix una unitat econòmica unipersonal, quan, acreditant dret a complement per mínims en atenció als seus ingressos i no té cònjuge.

Es considera que existeix cònjuge no a càrrec del titular d'una pensió, als efectes del reconeixement de les quanties mínimes, quan aquell estigui convivint amb el pensionista i no depengui econòmicament d'ell.

Els complements per mínims seran incompatibles amb la percepció pel pensionista de rendiments del treball, del capital o d'activitats econòmiques i guanys patrimonials, d'acord amb el concepte establert per a aquestes rendes en l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, quan aquestes rendes excedeixin **7.080,73 euros a l'any**.

En els casos que el pensionista tingui cònjuge a càrrec, tenen dret a rebre els complements necessaris per arribar a la quantia mínima, quan sumats els seus ingressos i els del seu cònjuge no excedeixin **8.259 '75 euros / any**.

Els perceptors de complements per cònjuge a càrrec estaran obligats a declarar, dins del mes següent al moment en què es produeixi, qualsevol variació del seu estat civil que afecte aquesta situació, així com qualsevol canvi en la situació de dependència econòmica del seu cònjuge.

Pel que fa a **les pensions causades a partir d'1 de gener de 2013**, per tenir dret al complement per assolir la quantia mínima de les pensions,

- Caldrà residir en territori espanyol.
- L'import dels complements en cap cas podrà superar la quantia establerta en cada exercici per les pensions de jubilació i invalidesa en la modalitat no contributiva.

El **Article 13 dels Pressupostos Generals de l'Estat** recull l'aportació de l'Estat al sistema de Seguretat Social per a l'any 2014 de **7.633.020 milers €** per a atendre a la financiació dels complements a mínims

Subsidis econòmics Llei integració social de minusvàlids (LISMI)	Euros/any	Euros/mes
Subsidi de mobilitat i compensació per despeses de transport	754'80	62'90

ALTRES INDICADORS

Indicador públic de renda d'efectes múltiples (IPREM)

Els pressupostos generals de l'Estat per a 2014, *A la Disposició addicional- Vuitantena*. Determinació de l'indicador públic de renda d'efectes múltiples (IPREM) per a 2014. **17'75 € dia / 532'51 € mes / 6.390'13 € any**

La quantia anual de l'IPREM serà de **7.455,14 euros** quan les corresponents normes es refereixin al salari mínim interprofessional en còmput anual, llevat que expressament exclouin les pagues extraordinàries, en aquest cas, la quantia serà de **6.390,13 euros**.

Indicador de renda de suficiència de Catalunya:

En els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2014, a la disposició addicional Setzena, diu:

Indicador de renda de suficiència

1. Per a l'exercici del 2014, l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, establert per l'article 15.2 de la Llei 13/2006, del 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, es fixa en **569,12 euros mensuals i 7.967,73 euros anuals**.

3. S'autoritza el Govern a aplicar, en el mateix percentatge, l'incrementar addicional de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya (IRSC), en el cas que l'Administració general de l'Estat modifiqui l'indicador públic de renda d'efectes múltiples (IPREM) acordat per al 2014.

NOTA: És previsible que aquest indicador no tingui increment aquest any 2014 ja que l'IPREM a nivell estatal tampoc s'ha incrementat.

Aquests referents econòmics, IPREM a nivell estatal i IRSC en la nostra Comunitat, són els utilitzats per aplicar les polítiques socials i no han tingut increment des de l'any 2010, amb el consegüent perjudici als ciutadans i el deteriorament del nostre sistema de protecció social.

Salari Mínim Interprofessional (SMI)

Reial Decret 1046/2013, de 27 de desembre, pel qual es fixa el salari mínim interprofessional per a 2014.

21'51 € dia / 645'30 € mes / 9.034'2 € any amb pagues extres

NOTA: – Quantia distant del 60% del salari mitjà, tal com recomana la Carta Social Europea.

– El SMI aquesta devaluant des de l'any 2010 ja que la seva quantia no s'ha actualitzat incorporant tot l'IPC d'aquests anys

– La seva quantia és igual a la de l'any 2013, l'han congelat

Prestació per lloguer dels perceptors de pensions no contributives (PNC)

Per a l'any 2014, s'estableix un complement de pensió, fixat en **525 euros anuals**, per al pensionista que acrediti fefaentment que no tingui habitatge en propietat i tenir, com a residència habitual, un habitatge llogat al pensionista i el propietari no tingui amb ell relació de parentiu fins a tercer grau, ni sigui cònjuge o persona amb la que constitueixi una unió estable i visvisqui amb anàloga relació d'afectivitat a la conjugal. En el cas d'unitats familiars en què visvisquin diversos perceptors de pensions no contributives, només podrà percebre el complement el titular del contracte de lloguer o, si són diversos, el primer d'ells. **La quantia és igual que el any 2012.** ■

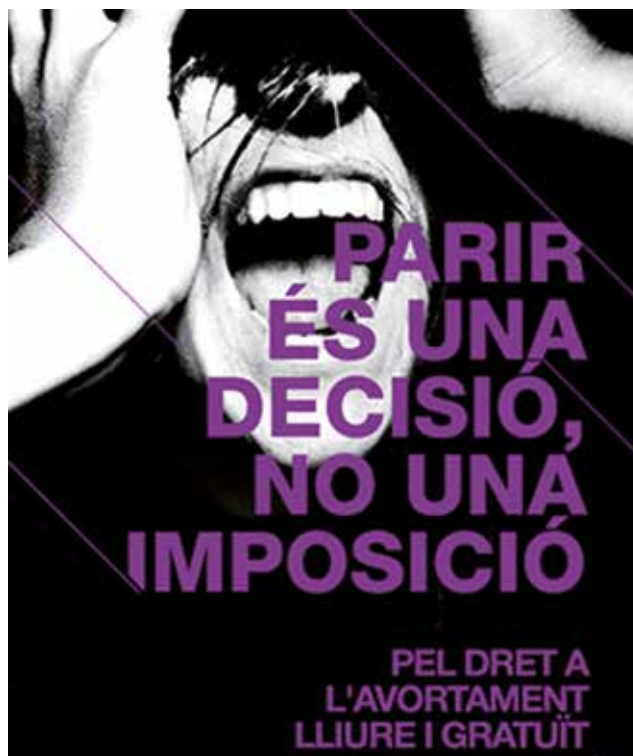
El dret de les dones **al seu propi cos**

El passat 20 de desembre de 2013, el Consell de Ministres va aprovar l'avantprojecte de Llei de protecció dels drets del concebut i de la dona embarassada. Amb aquesta contra-reforma, desapareixeria l'actual Llei de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs en vigor des de l'1 de juny de 2010, que havia suposat una gran conquesta, malgrat que tampoc no preveia la total despenalització de l'avortament. L'ofensiva reaccionària i patriarcal del Govern del Partit Popular i dels sectors ultra ens fa tornar a situacions d'indefensió i d'il·legalitat similars a les d'èpoques passades, de nefast record. Un dels punts més conflictius de la proposta de llei és el canvi de passar d'una llei de terminis a una llei de supòsits, sobretot quan no es té en compte el de malformació del fetus, amb tota la càrrega que implica per a les famílies l'arribada d'una criatura amb greus deficiències, tenint present que aquest és un país on les famílies tenen tan poques ajudes i les poques que hi ha van desapareixent per mor de les retallades, que provoquen més abisme social.

La gent gran, per edat, per coneixement acumulat i per sensibilitat, sap que mai cap dona no ha avortat per gust i que l'experiència de l'avortament sempre és molt dolorosa i dura per a les dones i que, en època franquista, haver d'avortar era una veritable tragèdia i implicava greus riscos. Per això, perquè coneixem i hem viscut de prop casos d'avortament, tots diferents i inqüestionables, no dubtem que, quan una dona arriba a prendre en consciència aquesta decisió, són molts els motius i les raons que l'han portada a fer-ho i que cal respectar i acompanyar aquesta decisió perquè sigui al menys traumàtica possible.

Sobre l'avortament, la justícia només ha de despenalitzar-lo i prou, perquè qualsevol altra intervenció legislativa en aquest àmbit nega i coarta el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos, i cap llei no pot preveure l'excepcionalitat de tots i cadascun dels casos i, per tant, la injustícia és manifesta.

Es diu que el nivell de democràcia i de progrés d'un país es mesura per la situació de les dones, i que aquest és un dels indicadors més sensibles i fiables. Per això, és important el reconeixement de la llibertat femenina i dels drets sexuals i reproductius de les dones, que es resumeixen en el principi del dret al propi cos. És essencial respectar la lli-

bertat de consciència de les dones a prendre les seves pròpies decisions en les qüestions que afecten el seu cos. Un altre aspecte que sempre queda en segon terme és que s'ha de promoure la formació afectivosexual d'infants i adolescents per preveure conseqüències no desitjades per manca de formació i de recursos pertinents.

Cal afegir que en els països on les lleis en matèria d'avortament són més restrictives no disminueix el nombre d'avortaments i, en canvi, provoquen que les dones que no tenen recursos avortin en pitjors condicions o hagin de tirar endavant un embaràs no desitjat tot generant una doble discriminació, per raó de sexe i per raó de classe o condició social.

La Campanya del Dret a l'Avortament resumeix així les seves exigències:

- Dret a decidir sense supòsits, sense indicacions, sense tuteles.
- Educació sexual i afectiva igualitària, lliure i sana.
- Anticonceptius gratuïts, no agressius contra el cos i a l'abast de tothom.
- Suport entre dones i professionals. ■

Mercè Otero Vidal

14° Premis de Poesia de Tardor

1r premi

AL PUNT DE L'HORA FRANCA

Jordi Pla Planas. Figueres

El dia 28 de novembre de 2013 a la sala d'actes de CCOO a Barcelona, varem celebrar l'acte d'entrega dels 14 Premis de Poesia de tardor 2014. Els participants van arribar als 54 i el total d'obres presentades al concurs 72.

L'acte va comptar amb una nodrida assistència i van assistir gairebé la totalitat dels guardonats/ades.

L'acte va comptar en una presentació, amb intervencions dels organitzadors, una actuació musical i l'entrega dels guardons finalitzant amb un brindis pels guardonats.

A continuació us donem la possibilitat de gaudir-ne de les obres premiades.

Com una tarda d'octubre

Camines per la blana llongada
descalça com la platja nua,
sense petxines ni cargolins.
És baixa la marea,
com la discontinua de grisos
d'uns núvols prenys que no donen pluja.
No hi ha altre camí que l'ampla arena
i unes lleteres esparces
com petits claps de felicitat
on ja no batega el bes de cap vent.
Llangueix i es revifa, compassadament,
com el respir d'un nadó saciat,
l'onatge que s'estira en randes desplegadas,
harmonia plaent sense mesura ni pauta.
Enllà del temps, l'espai es torna somni fràgil.
No et despertis: segueix-hi caminant
al ritme llangorós dels enfilalls d'escuma.

2020

Perduts a l'erma fondalada
a penes perceben el lleu batec de l'aire.
Es fa tard, i el mormol de l'aigua,
que enyora antics nenúfars i crisàlides,
només discorre entre falgueres,
teló immemorial del nostre lent declivi.

Diuen que rere d'algun horitzó,
enllà d'on semblava finir la vida,
existeix la parla, i fins i tot
n'hi ha que encara s'apleguen de nits
i gosen decidir que tindran fills
per obrir tossudament nous camins,
com escorrancs abocats a l'abisme.

¿Podem entomar com a do el present,
com una corol·la desclosa
pel mig del glaç que s'esbardella,
com un sentit que bé mereix un risc,
i no com un respir feixuc
sota la llosa ominosa del pànic,
del desconcert que trava i paralitza?

¿És que viuen en núbil candidesa
o és que un raig infrangible de sol
ha travessat l'instant bo i fent-lo etern?
¿O és que nosaltres, mesells matussers,
hem fet moridor per erma temença
el que és impossible dret de natura?

L'embat del vent exhala sons de càntic.

Rellotges

Silenci en flux perenne i ritme lent,
mòrbid respir solcant l'esfera blanca;
floreix, es vincla i tot seguit es tanca
el temps esquiu que l'òrbita no entén.

Cap més camí que el compassat lament
d'uns tocs de bronze al punt de l' hora franca.
Un tel d'argent ha empolsimat la branca
quan s'ha desfet l'udol obscur del vent.

Rellotges sense so, movem les broques
cenyits de solitud, rovell de cor,
sense altra veu que el xerric de la crossa.

Pòsit del temps, com liquen a les roques,
hem invertit el mite vell de l'or:
no toquem res que no esdevingui brossa.

2n premi

LA HERIDA DE UNA MADRE

Vicente Barberà Abalat . Valencia

Tanta pena se agrupa en mi costado
MIGUEL HERNÁNDEZ

Cómo darte las gracias,
por todas tus bendiciones.
MINERVA DIRKSZ

I

Cuánta pena se acerca a mi costado

y me estremece con su agraz aliento,
cuánta pena y extraño sufrimiento
me traen las viviendas del pasado.

Cuánta pena me embarga si, a su lado,
no puedo estar tranquilo ni un momento,
cuánta pena, Señor, cuánto lamento
inútilmente habré ya soportado.

Cuánta pena en sollozos tan adversos
tendré que derramar como fracaso
en el acontecer de cada instante.

Cuánta pena contienen estos versos
que describir pretenden paso a paso
el dolor que entristece mi semblante.

Por haberme ausentado de la infancia
un sauce está llorando
en todos los espejos de mi casa.
JUAN GONZALO ROSE

II

Papeles olvidados. Figuritas

de porcelana. Antiguos libros. Todo
en un sencillo armario. Estanterías
repletas de jarritos, copas, vasos,

un papa azul y blanco de Peñíscola
y tantas cosas más: unas, ocultas
con puentes de madera, perfiladas,
las otras a través de un cristal. Varios

simétricos cajones. En el centro
la tele preparada. En un sillón
a mi derecha, ensimismada, ella,
mi madre, sin mirar a ningún lado.
Tal vez buscando algún recuerdo para
entender el presente que no encuentra.

III

Aquel reloj no deja de mirarme:

Sus saetas, las horas y los cuartos,
inquietan a mi madre, que no cesa
de lamentar que el tiempo se detiene.

Y yo también compruebo que no avanza
cuando ya nada esperas de la tarde
en una habitación sencilla y triste
donde las rocas mueren lentamente.

Una mesa, la estufa y tres sillones,
las quejas incoherentes de mi madre,
las fotos, en la cómoda enmarcadas,

me traen el recuerdo de sus llantos
y sus palabras en el aire flotan,
mientras me quedo solo con mi sueño.

Y ¿cuál hombre no llorara,
si a la Madre contemplara?
LOPE DE VEGA

IV

Temiendo estoy que lleguen esos días

en que el viejo sofá ya está vacío
y la muerte se lleve como un rayo
la fuente que alumbró mis pensamientos.

Extraño que una madre casi ausente
proteja con su aliento no se sabe
qué vivencias antaño compartidas
y el incierto futuro que me espera.

Sí, es posible, sí, que, en un instante,
tanta ausencia me robe la esperanza
de conservar los hilos de mi tiempo.

Porque no sé, ni creo que se sepa,
en qué lugar mi espíritu se encuentre
cuando amanezca lejos de su sombra.

¿Por qué te hablo y sigues dormida?
RAFAEL SAVE

V

De nuevo se despierta y, en sus noches,
el andador la lleva a la deriva
por estrechos senderos agitados
mirando a todas partes y sin ver.

La vida ya no es sueño si no existe,
si sólo pesadillas se presentan

en las pobladas sombras de la noche
y en los oscuros huecos de su mente.

Marchita está la noche de la vela
que con voz tenue alumbra sus palabras
y no acierta a hilvanar sus pensamientos.

Ya no habrá primavera ni más flores
para un jardín helado por inviernos
de tanto viento frío y negra nieve.

3r premi

APELACIÓN AL HONOR DE LA MUJER

Manuel Terrín Benavides. Albacete

Soy Dulcinea. Ved mi amargo llanto
junto a cada mujer asesinada,
la desventura de la flor cortada
que salta de la risa al camposanto.

Imaginar nunca pudiera cuánto
puño cobarde, cuánta mano airada
rompe los ojos de la madrugada
y convierte los sueños en quebranto.

Dama he sido, romántica manchega,
y me congela el alma el fin macabro
de quien fuera dulzura amanecida.

Toda mujer, sacerdotisa o lega,
humilde lamparilla o candelabro,
lleva dentro el aroma de la vida.

Soy Dulcinea. Cruzo este camino
donde mi corazón late sincero.
Ojalá resucite el caballero
de brazo fuerte contra el asesino.

No importa que las aspas de molino
le parezcan gigantes. Sólo quiero
ver de cerca el reflejo del acero
que frena la invasión del desatino.

Es triste tanta sangre derramada,
tantas madres de hermosa fantasía
crucificadas prematuramente.

Busco al que tiene el alma iluminada
y cruzaba estos campos cada día
batallando a favor del inocente.

Soy Dulcinea. El sol de viejos días
ilumina mi rostro como ofrenda.
Ya no existe otro hidalgo que defienda
lo que tú, don Quijote, defendías.

Hoy sé que por mi amor regresarías
para arrancarle al mundo negra venda,
que a los justos abrieras nueva senda
con tus manos unidas a las mías.

Hermanas tristes, las que habéis sufrido
la barbarie del hombre en vuestro pecho,
rito de propiedad mal entendida,
hoy os ofrezco un corazón dolido,
mi lucha sin cuartel por el derecho
que tienen las mujeres a la vida.

Soy Dulcinea. Tengo la hermosura
de la amapola en el trigal. Mi mente,
alzada entre viñedos como un puente,
me rima el corazón con la llanura.

Pero por más que alargo la estatura
no encuentro a don Quijote entre la gente.
Será que Rocinante ya presiente
que el camino está lleno de basura.

Ven, caballero, borra con tu espada
repugnante legión de malandrines
que ofenden a la mujer y la asesina.

Ven cabalgando sobre la alborada.
Limpia de mala hierba estos confines
y líbranos del mal que se avecina.

Soy Dulcinea. Brilla en el Toboso
el verde de mis ojos con ternura
y he comprendido ya la asignatura
de un machismo cobarde y vergonzoso.

¿Quién nos puede librar de tanto acoso?
A vosotras os brindo mi hermosa,
hijas santísimas de la amargura,
víctimas del puñal más doloroso.

Soy Dulcinea. Y madre. Aquí sentada,
en tierra salpicada de trigales,
os digo que el orgullo es necesario.

Las mujeres, esencia enamorada,
levantamos fecundos manantiales.
¡Que nadie rompa nuestro calendario!

Accèssit

SOMNIS I DÉU

Carmen Benedicto Puig . Barcelona

Ser feliç sempre ha estat una cosa molt estranya.

JOAN MARGARIT

PRELUDI D'AMOR

Sóc una ment entusiasmada,
amorosida per l'esclat
d'un somni en metamorfosi,
feliç, buscant curull de llum
arribar a ser, real presència.
Udola el somni, ple d'amor
un remolí de mil certes
entre les boires del camí,
noves visions, per a mi inèdites
que sols un somni pot crear.
Ara m'arriben hores noves,
de mil colors, amb mil cristalls
que reflecteixen encanteris
i magnifiquen les visions.
És un temps nou que he de reviure
des de l'inici plenament,
queda l'afany on l'esperança
va degotant un llagrima
de sentiments prenyats de vida,
que vull gaudir tots els instants.

En despertar tot era cendra,
la brasa al foc es va fer fum.
On és l'esclat, on els miratges?
Ha estat un somni enganyós.
Ràfega al jaç lliscant com brisa.
Les noves fites d'il·lusions
són ara imatges color sèpia.
Perdut l'amor, tot s'escolà
en la riera de les fades.
Retorno al món infastuós,
Deixo amb enyor els daurats somnis.

A l'Olimp, el déu Eros va enamorar-se de la lluna, i l'obsequià amb un carro tirat per dos cavalls, ple de roses. (La rosa és la flor d'aquest déu amb la qual se'l coronava.) D'aquí que són les flors de l'amor. La lluna fent-se la distreta no en féu cas, i el déu, gelós i amb picardia, va dir: "Doncs que sols se la vegi de nit". Ella s'entristí lleument, però continuà enamorant els poetes. Per això, ells i els enamorats passegen a la llum de la lluna.

LA LLUNA

(Lloança amb peus grecs)

Per darrere del turó surt la lluna,
és deessa de la nit, dins la fosca,
ella reina el blau imperi i es gronxa
com bandera compromesa d'amor,
acaronada tota flor i vol ser admirada.
A la nit, quan el grill calla, és un món
aturat, ple de misteri,
el silenci dóna vida a les ombres.
Diu la lluna:
Oh, amics, m'he quedat sola,
veniu tots, feu-me seguici.
Amb les llàgrimes de zel del déu Eros,
van entrar nimfes cuitoses al trot
a guarnir carro i cavalls a Selene*
i l'espai s'entapissà de rosers
en senyal de grans ofrenes d'amor a la lluna.
Dins la nit l'audaç ressò de la diva
va portar àuries fragàncies de flors,
la tristor es va fer escàpol de encant
i a la faç s'hi va pintar el somriure
quan en els llavis dels amants sembla mel.

*Nom de la lluna com a deessa.

*Vers blanc, amb alternança de versos
femenins i masculins*

organiza:

colabora:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social i Família

Ajuntament de Barcelona
Ciutat Vella

Unió Comarcal Vallès Occidental

La Fira “Salvem les pensions” prevista pel dissabte 4 de gener la van haver de suspendre per la pluja.

I es va convocar de nou el dissabte dia 11 de gener de 10 a 14 h i de 16.30 a 20 h a la Plaça Vella.

Organitza l'acte els Iaies i Iaies Flautes de Terrassa amb la col·laboració i participació de CCOO del Vallès Occidental entre altres entitats.

Les activitats es van realitzar en el decurs del dia i va tenir una notable assistència de gent, que van ser atesos per els nostres companys/companyes de la nostra federació i de la comarca en especial de la gent de Terrassa. ■

ICV-EUiA va organitzar un acte per explicar les mentides del PP en matèria de pensions

El dilluns 2 de desembre, ICV-EUiA va organitzar a Les Esmandies-Casal de Barri un acte sobre la contrareforma del sistema públic de pensions que vol implementar el PP a l'Estat. Aquest esdeveniment forma part de la campanya sobre pensions que ICV-EUiA està portant a terme a nivell nacional. L'acte va comptar amb la participació de Josep Vendrell, diputat d'ICV-EUiA al Parlament de Catalunya, Martín Vives, economista d'UGT, i Xavier Hernández, Secretari General de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO Vallès Oriental-Maresme, i va ser presentat per la coordinadora d'ICV de Mataró, Noe Ayguasenos.

Josep Vendrell va explicar que el PP pretén reduir les pensions i posar en perill el sistema públic. Per al diputat d'ICV-EUiA, “el PP vol aplicar una contra-

reforma de les pensions basada en mentides”, i ha recordat que “va en consonància amb altres mesures reaccionàries que està portant a terme el govern del PP, com ara la reforma laboral o les retallades en serveis públics i també en drets i llibertats”.

Vendrell va explicar que la coalició ecosocialista fa una crida a “tota la gent d'esquerres per fer un front unitari que planti cara a aquestes contrareformes de la dreta”. En aquest sentit, ICV-EUiA ha promogut una assemblea oberta a Barcelona de cara al 18 de gener. ■

Amb nosaltres fins al darrer moment

Carme Casas Godessart, al 1936, iniciada la guerra civil, s'afilia a les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya (JSUC). En acabar la guerra es va exiliar, sola, a França, on va passar per diversos camps de refugiats fins que va retrobar la seva família. Va ser membre de la Resistència a l'ocupació nazi i al franquisme, organitzadora del PSUC a la clandestinitat, cofundadora d'ICV a Tarragona, ha mort al novembre a l'edat de 92 anys.

Carmen Pujalt González, Treballadora social del servei mèdic de Pegaso, persona estimada, compromesa i solidària amb les problemàtiques dels treballadors/es. Afiliada a CCOO i al PSUC, on va participar activament en la lluita antifranquista. Ha mort el mes de desembre a l'edat de 88 anys. Os recordarem sempre, per la vostra lluita pel benestar dels camarades. ■

El canvi climàtic

El canvi climàtic al qual ens enfrontem, i que és resultat de la crema de combustibles fòssils, i a l'augment de la presència de gasos CO₂ en l'atmosfera, comporta i comportarà diverses conseqüències. Les més importants són:

- Desglaç dels gels polars i augment del nivell dels mars.
- Disminució de les pluges i desertització de les terres seques i assecament de les fèrtils.
- Irregularitats climàtiques (temporals més freqüents, inundacions i seques).

L'augment del nivell dels mars afectarà, a molt llarg termini, amb inundacions en les zones costaneres i les illes. Començant per la desaparició de les platges. Però també les afectarà, a més curt termini, amb inundacions ocasionals, amb motiu de temporals.

La desertització de terres seques afectarà especialment les terres mediterrànies. I d'una manera molt especial les terres africanes, amb conseqüències greus de misèria i de fam.

Sobre les irregularitats, el clima ja és, per naturalesa, irregular. Però pot arribar a ser-ho més. I les irregularitats màximes (inundacions i seques), que ara són excepcionals, poden arribar a ser més normals.

Les previsions i els càlculs actuals preveuen que, si la concentració de CO₂ en l'atmosfera no creix durant les pròximes dècades, i encara que disminueixi una mica, la temperatura mitjana del planeta augmentarà 2 graus al llarg del segle. I aquesta possibilitat implica alteracions climàtiques com les descrites. O sigui que ja són irreversibles.

En canvi, si la concentració de CO₂ continua augmentant al ritme actual, la temperatura pot arribar a augmentar fins a 6 graus, i aleshores les conseqüències climàtiques poden ser esgarrioses.

Les conseqüències de les conseqüències

En algunes zones del món, com és ara el sud d'Àsia i, sobretot, Àfrica, l'escassetat de pluges i la desertització poden donar lloc (més ben dit, ja estan donat lloc) a escassetat d'aigua i de terres útils per al conreu, i això es pot traduir en conflictes grupals per l'ús de les terres disponibles. Aquests conflictes poden donar lloc a violències i, en el pitjor dels casos, a guerres cruentes i prolongades, com ja s'ha esdevingut a la regió sudanesa de Darfur, des de l'any 2003. (Es considera la primera guerra climàtica.)

Però Europa (que, excepte les terres mediterrànies, es veurà menys afectada, i que, fins i tot, els països nòrdics veuran millorar les seves possibilitats agrícoles) serà víctima d'una intensa immigració africana, de gent que fugirà de la misèria dels seus països, agreujada pel deteriorament climàtic. Com ja passa ara però molt més.

Aquesta immigració pot desembocar en conflictes ètnics, per poc que qualsevol grup irresponsable els provoqui. I si no hi ha moltíssima capacitat de comprensió i de sacrifici,

aquests conflictes poden derivar en guerres locals i ètniques del tipus de la de Bòsnia. També se'n poden derivar atemptats terroristes.

És a dir: hi ha possibilitats, i fins i tot probabilitats, que el nostre segle no sigui pacífic, sinó que sigui l'escenari de guerres i conflictes que, en última instància, tinguin una causa primera en el deteriorament del clima. Encara que sigui el deteriorament del clima en una altra zona del món.

Cal dir, però, que el canvi climàtic comportarà una conseqüència positiva: la Sibèria, grandiosa extensió de territori avui inhòspit i negat per al conreu, esdevindrà progressivament terra habitable i cultivable. Però... com organitzar la seva progressiva colonització per gent, per exemple, africana?

Totes les conseqüències descrites afectaran els nostres nés i nètes i descendents. Però sobre les generacions actualment vivents pesa una responsabilitat gravíssima. Cal fer canvis. En quin sentit? Cal, com a mínim:

- Disminuir el consum d'energia. Això implicaria, com a mínim, renunciar al cotxe privat, fora d'aquells casos en què fos realment imprescindible. I substituir el transport en camions pel transport en tren.
- Canviar el model energètic, substituint progressivament (però de pressa) el petroli i el gas per les energies eòlica i solar. Les quals mai no podran competir, quantitativament, amb el petroli. De manera que igualment serà necessari disminuir el consum d'energia.
- Constituir, en mans de l'autoritat mundial (l'ONU) uns fons quantiosos, que hauran de sortir del capital financer, esprement-lo fiscalment, fons per promoure reformes estructurals de gran abast. Per exemple, la lluita contra el canvi climàtic, per reduir-ne el grau. O l'adaptació de l'agricultura dels països pobres a les condicions de sequera. O organitzar emigracions massives protegides i controlades, no com ara, anàrquiques i jugant-se la vida.
- Promoure una autèntica exaltació espiritual pels drets humans, per tal que sigui una barrera social i psicològica davant la temptació de l'ús de la violència en els conflictes ètnics.

Per a qualsevol d'aquestes mesures hi ha una necessitat inqüestionable: apartar, de la manera més radical possible, tota la casta de mala gent que actualment ens governa en els diferents nivells. I això implica actuar sobre la responsabilitat i la consciència de tota la gent que els vota o que els dona suport de qualsevol manera. I, naturalment, acabar amb totes les dictadures.

(Article inspirat pel llibre *Guerras climáticas*, de Harald Welzer, Madrid, 2010.) ■

Antoni Ferret

<http://bonainformacio.blogspot.com>

<https://twitter.com/AntoniFerretSoe>

Año 2014, a qué puerto ha de arribar la nave de nuestros destinos

Es el momento propicio para echar una mirada atrás para hacer balance de cómo nos fue el saliente 2013. Desde que el castillo de naipes de la economía española saltó por los aires en 2008, la tasa de ciudadanos en riesgo de exclusión social y pobreza –es decir, los que sufren privaciones graves o viven en hogares con trabajos esporádicos– ha subido del 23% al 27% según los análisis de la oficina de estadística europea Eurostat. España ha retrocedido a 2003. Provocando en miles de familias sufrimiento y dureza, naufragando ilusiones de miles de padres de familias, trabajadores, y pensionistas que no llegan a final de mes, con respuestas a la crisis porque nos están negando el pan y la sal, si observamos los estragos y penurias que la gestión de la crisis está provocando en los ciudadanos de a pie, las dificultades para pagar la hipoteca. “Aquellos a quienes les han quitado lo más esencial de sus vidas, como es el trabajo el pan y la vivienda. Minando los nervios de la población, la crisis está teniendo un efecto en los problemas de salud mental, y hay un riesgo claro de empeoramiento en la salud de la población general.”... La crisis y su gestión política acentúan la desigualdad entre ricos y pobres.

España se ha situado a la cabeza de Europa en tasa de desempleo, los españoles son más pobres, tienen peor salud mental, hay menos ayudas públicas, la brecha de las desigualdades ha crecido, y, para más INRI,

el INE tiene registradas ahora, enero de 2014, unas 630.000 familias que no reciben ningún tipo de ingresos... Niños que van al colegio con hambre, etc. La imagen de una persona con los nervios rotos es la metáfora de un país modelado por los puñetazos de la recesión, una de las épocas más abyectas de nuestra historia reciente, mientras un puñado de paniaguados (satélites) avariciosos se comen nuestro dinero. No me voy a distinguir en un ataque aleroso contra nadie, pero me produce un sentimiento de tristeza infinita ver que en tan sólo 5 años un país de bonanza como era España ha quedado reducido a lo que hoy es.

El malestar de la ciudadanía se traduce en indignación ante las medidas que pretenden cargar las consecuencias de la crisis sobre las espaldas de los trabajadores y de las capas populares... Los que servimos unos ideales de justicia y amor no nos podemos resignar a refugiarnos en un silencio cómplice ante lo que acontece.

Debemos escuchar voces frenando el espectáculo de los sufrimientos humanos. A quienes pilotan la nave de nuestros destino les diría que es tiempo de rectificar el rumbo. Hay que fijar nuevas metas con objeto de evitar más sufrimiento a nuestro país.

Debemos juntar nuestras voces para luchar contra la carcoma y el debilitamiento del sistema de Estado de bienestar, por la acción como bastión de defensa por el progreso y la justicia, para ganar batallas en la lucha porque se haga homogéneo en todos los estratos de nuestros pueblos.

El rechazo a las políticas de recortes, vejación de derechos, agresiones a la sanidad pública, a la enseñanza pública, a las políticas, que están desmantelando los derechos con los tijeretazos sociales, especialmente en la Ley de dependencia, han alimentado el desamparo de los más débiles. El servicio público ha recortado las libertades democráticas de nuestro país, además de 6 millones de parados y 3 millones de personas en pobreza severa. Estas son las políticas sociales que quedan de aquello de que España hizo bandera antes de la crisis. Desde que nos manipulan desde el extranjero, vamos para atrás como los cangrejos, si no a la vista está. El pueblo llano sufre porque nos han comido el coco, nos han adoctrinado con falacias y palabrerías neoliberales. El pueblo es totalmente inocente de la crisis. Y en cuanto a lo prometido en campaña electoral, todo al revés.

Como balance de daños en nuestro país desde 2008 al 2013, hemos retrocedido al 2003. Nunca en tan poco tiempo se habrá conseguido una devastación tan brutal del paisaje social: sólo han bastado 5 años para reducir a cenizas derechos que tardaron siglos en conquistarse y extenderse.

¡Juntos! Por un futuro democrático y plural.

Por la paz, la justicia, el trabajo, el techo y la fraternidad. ¡Qué hombre es aquel que no quiera mejorar el mundo!

ESPAÑA: la debemos esculpir y aquilatar, como realidad histórica de todos sus pueblos, un país atractivo y modelo ante el resto de los países.

Refrán: No hay malas hierbas ni hombres malos.
Sólo malos cultivadores. ■

José Castillo Rubiño

El proceso 1001

Hace 40 años, el 20 de Diciembre de 1.973, se celebr3 el juicio contra la c3pula estatal de las Comisiones Obreras. Los detenidos, un año antes en 1.972, fueron diez: Marcelino Camacho, Nicol3s Sartorius, Miguel Angel Zamora, Pedro Santiesteban, Eduardo Saborido, Fco. Garc3a Salve -el cura Paco-, Luis Fern3ndez, Francisco Acosta, Juan Muñiz Zapico y Fernando Soto. Las detenciones fueron efectuadas en la mañana del 24 de Junio de 1.972 en el convento de los Oblatos de Pozuelo de Aparc3n (Madrid), cuando 3stos se dispon3an a celebrar la reuni3n. Pero el juicio -como queda dicho- se fij3 para el 20 de Diciembre de 1.973. Las penas condenatorias iban desde los 12 a los 20 años para cada uno de ellos; luego fueron rebajadas sustancialmente y el 25 de Noviembre de 1.975 amnistiadas por real decreto firmado por Juan Carlos de Borb3n, flamante rey de España.

Qued3 registrado como “proceso 1001” porque este fue el n3mero que le toc3, pero durante los trece años de represi3n que ejerci3 el Tribunal de Orden P3blico (TOP), creado en Marzo de 1.964 de la mano de Fernando Herrero Tejedor como fiscal general del estado, las causas abiertas por este instrumento coercitivo se elevaron a 21.657, afectando a unas 200.000 peronas “subversivas”.

El “proceso 1001” tuvo una repercusi3n pol3tica e hist3rica de alcance trascendental por divarsas razones: en primer lugar por el auge del desarrollo de la lucha de clases en esos momentos en nuestro pa3s, que fue acelerado; por los s3tomas de agotamiento del r3gimen y por la dureza torpe y estert3rica de los elementos incapaces de percibir lo que se les escapa, empezando por Franco como el Cal3gula español del s3glo XX, impuesto por la burgues3a montaraz de corte olig3rquico y clerical.

No hay que olvidar que hasta antes de 1.963, para atr3s, las causas consideradas de subversi3n por el franquismo, eran juzgadas por tribunales militares con penas de largos años de condena en presidio y ejecuciones por juicios sumar3simos. En aquellos momentos ten3amos en nuestra memoria reciente el fusilamiento de Juli3n Grimau en 1963 por orden de Garc3a Valiño, capitan general de Madrid, e igualmente el garrotamiento de los activistas de izquierdas, Granados y Delgado. La dictadura, que ya era de por si extremadamente sanguinaria, durante su “reinado” implat3 ocho estados de excepci3n, creando un estado colectivo permanente de miedo cerval que ro3a el cerebro y el est3mago de las personas con inquietudes sociales.

Volviendo al “proceso 1001”, lo que nos explic3 Miguel 3ngel Zamora a los sindicalistas de CC OO del ramo de energ3a acerca de c3mo vivieron ellos -los del “1001”- los momentos de aquel 20 de Diciembre, cuando eran trasladados de las Salesas a Carabanchel haciendo un recorrido de itinerario extrañol, lo entend3 mejor despu3s con la lectura del libro “La Memoria Insumisa” de Nicol3s Sartorius y Javier Alfaya. ¡Claro!. Con la celebraci3n del juicio, que tuvo que ser demorado, se produce el atentado de ETA contra el presidente del gobierno, Luis Carrero Blanco,

que, con su autom3vil, vol3 por los aires y su alma qued3 enganchada en el cielo. Explica el libro c3mo se tuvo que abortar una “noche de los cuchillos largos”, que ten3a que dar comienzo con los que ya ten3an agarrados del “1001”. Los muy canallas no bromeaban, luego, el 21 de Enero de 1.977, saciaron su sed de sangre en el n3mero 55 de la madrileña calle Atocha, con un resultado de 5 muertos y 4 heridos (un ordenanza y abogados laboristas de CCOO), escapando por azar el entrañable Joaqu3n Navarro, dirigente sindical de CC OO del transporte madrileño.

Lo que viene despu3s, de 1.973 a 76-77, es un agarrotamiento del r3gimen hostigado por la fuerza irrefrenable del movimiento obrero y sindical, junto con el movimiento estudiantil, que toma en sus manos las sedes del mism3simo sindicato vertical, que da patadas a los traseros de la patronal arrancando subidas salariales del 25%, que impone como norma el sindicalismo asambleario, la participaci3n de la democracia obrera, el respeto a las normas de seguridad en el trabajo y a la integridad del puesto de trabajo. Inunda de optimismo al movimiento popular proyect3ndole organizaci3n y confianza, e irradiando esa misma influencia a los sectores de la burgues3a progresista; de los intelectuales, colegios profesionales de la abogac3a y otros, as3 como a los curas de base asentados en la poblaci3n obrera.

El aislamiento del r3gimen bunkarizado deviene de su propia ceguera sanguinaria y represiva, donde contra un movimiento obrero y popular reivindicativo, emplea lo 3nico que sabe hacer: la violencia brutal de seguir matando. Se extienden los sucesos luctuosos de Vitoria, Ferrol (contra los huelguistas de la Bazan), los sucesos de Granada, Asturias, toda Euskadi y los cinturones industriales de Madrid y Barcelona..., con un saldo pavoroso de obreros asesinados. Los fusilamientos de 3 miembros del FRAP, los 2 de ETA y la ejecuci3n de Puig Antich a garrote vil. De esta vor3gine feroz no se libra ni dios: Añoveros, obispo de Bilbao, sufre arresto domiciliario por permitir la lectura de una homil3a en pro de los derechos del pueblo vasco; Enrique y Tarac3n, presidente de la Conferencia Episcopal Española, es etiquetado con el adjetivo de “rojo” (¡Tarac3n al Pared3n!, voceferaban los fascitas). No solo protest3 el Vaticano, algunas embajadas extranjeras cerraron sus puertas; que 3s lo que inocul3 la flebitis que el 20 de Noviembre de 1.975 aboli3 la vida abominable, s3trapa de Franco.

Antes y ahora, que han pasado 40 años, recordamos con emoci3n aquellas fechas hist3ricas llenas de generosidad, heroismo y abnegaci3n; pero tambi3n este dicente manifiesta una profunda tristeza por la mala utilizaci3n oportunista que se hizo de todo ello: para la engañosa paz social ligada a la IIª restauraci3n borb3nica, los pactos de la Moncloa atando la pol3tica de concertaci3n, una constituci3n que entre sus defectos de origen y sus recortes involucionistas ha quedado obsoleta, y todo el mont3n de mierda que ahora nos est3 caynedo. ■

Miguel Guerrero

La marinada sempre arriba

Amb aquest títol, s'ha publicat un llibre de Lluís Foix que és una narració de records de la seva infància al poblet de Rocafort, de la Vall del Corb, de la comarca de l'Urgell, durant els anys 40 i 50.

Jo recomano a tots els meus lectors i lectores que el comprin i el llegeixin. Sobretot a aquelles persones que sempre hagin viscut en una ciutat i que desconeguin la vida rural, sobretot la vida rural de dècades passades, com un tipus de vida completament diferent. Però també a aquells que hagin viscut en pobles rurals, que així podran comparar semblances i diferències.

Aquest és el meu cas, que vaig viure 6 anys de la meva infància al poble de Sant Pere de Ribes (a prop de Sitges), i que he notat algunes interessants diferències entre els costums de Ribes i de Rocafort. Perquè no és el mateix un poble de 3.000 habitants de prop de la costa que un poblet de 300 de l'interior de les terres de Lleida. Nosaltres estàvem una mica més modernitzats. No gaire.

Allí veureu la duresa de la vida pagesa, amb les feines tradicionals fetes de manera manual, abans que les màquines les alleugerissin. Però també tota la saviesa natural i tradicional d'aquella gent, que endevinaven quan havia de ploure (cosa importantíssima i escassa), que se sabien de memòria les cabanes, les basses, i gairebé els arbres que hi havia al terme municipal. Que substituïen la saviesa actual (no llegien diaris i tot just començaven a escoltar la ràdio) per la saviesa producte de la conversa continuada, que feia que ho sabessin «tot» de totes les famílies del poble.

Hi veureu les condicions de pobresa d'aquells anys de postguerra (el pa i l'arengada), així com les circumstàncies pròpies de la dictadura franquista. Amb l'estraperlo i el seu correlat: el control dels funcionaris de «Abastos». I la solidaritat popular davant aquest control.

Ja no diguem la presència immanent dels animals. Els de treball: mules, matxos i rucs. Els de companyia:

gossos, gats. Els de proveïment de menjar: gallines, conills i, sobretot, el porc, amb la gran cerimònia familiar de la seva matança. Però també els salvatges: conills, guineus, porcs senglars. I els omnipresents ocells.

Així mateix, la rivalitat, aleshores soterrada per la repressió franquista, de la gent de dretes i la gent d'esquerres. Amb el centre (o casino) i el (que havia estat) cafè de les esquerres, aleshores tancat. I el silenci, el gran silenci, sobre el passat immediat (la guerra, de la qual ningú no parlava).

Una cosa curiosa, per a la gent de ciutat, és els noms (o sobrenoms) de la gent de poble. Uns noms tots dobles. I així mateix els objectes i les operacions agrícoles anomenades amb el vocabulari del lloc i de l'època (difícils d'identificar de vegades).

Potser la nota més «culta» del relat és la presència dels tres «senyors»: el mestre, que, des de la seva pobresa, ensenyava amb una vocació a prova de bomba; el mossèn, que s'arremangava la sotana per treballar un hort i que caminava de poble en poble; el metge, que disposava d'uns recursos escassíssims per curar.

I les dones? Completament supeditades als homes, però que, silenciosament, eren les que «manaven» a casa. Sobretot els anys anteriors de la guerra, en què, amb l'absència dels homes, havien portat el pòndol de la casa i del poble.

I la corrua de carros anant cap a Tàrrega el dia de mercat... I moltes més coses.

I, per acabar, no podien pas faltar les aventures dels nens: anar a robar fruita, anar a fullar nius o les típiques guerres de pedres entre grups rivals.

Llegiu-lo, us agradarà perquè, a més, està molt ben escrit, i aprendreu moltes coses. ■

Antoni Ferret

Activitats de la Utopia

Assamblea general de la Utopia. 20 de febrer de 2014

El pròper dia 20 de febrer ,realitzarem la assemblea general de la associació la Utopia, als locals de CCOO a Barcelona, via laietana 16, sala plateria 3, a les 18,00H.

Excursió al museu de la ràdio a Roda de Barà, el dia 23 de gener de 2014

Equesta sortida tenia com element principal la visita al Museu de la ràdio, on es podien contemplar, l'evolució de la ràdio, amb els diversos equips de ràdio.

Sortida a Agramunt i Calaf. 12 de desembre de 2013

El pasat dia 12 de desembre de 2013, vem anar a Agramunt i Calaf, /sala Bogart/. Aquesta sortida tenia com objectiu visitar les instal·lacions del museu del torró. La fotogràfia mostra l'entrada a la Sala Bogart a Calaf. ■

Programa d' Excursions per a l'any 2014			
Mes	Dia	Hora	Lloc
Gener	23	8	Museu de la radio
Febrer	13	8	Calçotada 2014 Solsonés
Març	8-9	8	Carnaval Marina d'Or
Abril	10	8	Sabor a feria de Abril
Maig	22	8	La Molina Puigcerdà
Juny	19	8	Visita al Magic Mon del Tren
Juliol	17	8	Berga Museo de Ciencias Naturales
Agost			Vacaciones
Setembre	18	8	L'Estartit
Octubre	6 al 12	7.30	El Valle de Baztan Navarra
Novembre	13	8	Museo de coches de Época
Desembre	11	8	Prenadal al Escorpia

Los días y lugar de destino de las excursiones, podrán sufrir modificaciones por necesidades de programación.

Manifest de la Comissió de Pensionistes i Jubilats de L'H, integrant de la marea Pensionistes de Catalunya

Una vegada més, aquesta Comissió es dirigeix a tota la comunitat de P i J per comunicar-los que, en aquest any 2014, hem de seguir sense defallir, exigint, amb la mateixa contundència que l'any passat, les nostres justes i més que guanyades retribucions, sense cap pèrdua de poder adquisitiu. Per tant, cal seguir reivindicant amb rotunditat, principalment, l'aplicació dels sis punts programàtics que, per a coneixement de tots i totes, a continuació s'exposen:

- 1) Recuperació immediata del poder adquisitiu que s'ha perdut des de 2011, i pel compliment del dret als subministraments bàsics, a un preu accessible per als ciutadans (aigua, llum, gas).
- 2) Revaloració de les pensions en relació a l'IPC.
- 3) Contra la privatització dels serveis públics, com ja estan fent amb la sanitat, l'ensenyament, etc.
- 4) Contra tota forma de pagament, repagament, o pagament hospitalari.
- 5) Reivindicació d'un model de pensió i salari mínim per sobre dels 1.000 €.

La Comissió de P i J de l'H s'ha integrat en la Marea Pensionistes de Catalunya, que ja compta amb més de quaranta entitats, i que a bon ritme s'està estenent de llarg a llarg de Catalunya, amb el propòsit que cada acció de protesta que es realitzi sigui amb una sola veu

i en defensa d'un mateix programa, que no pot ser un altre que el dels sis punts reflectits al principi d'aquest manifest.

Atenent a aquesta necessitat existent, la Comissió de P i J de l'H segueix complint amb el projecte de defensar tots els interessos de pensionistes i jubilats, a la tasca del qual es va comprometre al febrer de 2013, i així seguim el 2014, realitzant reunions informatives per explicar el que hem exposat en aquest manifest, i culminar el dissabte 25 de gener amb una gran cadena humana reivindicativa, que s'estendrà al llarg de la Rambla Marina i Just Oliveras, després de fer una concentració a la plaça Lluís Companys a les 10, 45 h., on tots els P i J de l'H tindrem l'ocasió d'aixecar les nostres veus en defensa del NO!... a la pèrdua del poder adquisitiu de les nostres pensions. ■

Plataforma en defensa de la sanitat del Baix Vallès

La plataforma en defensa de la sanitat pública del Baix Vallès, de la que forma part CCOO, s'oposa a les mesures que fomenten l'exclusió del sistema sanitari a les persones que passen més de 90 dies a l'estranger. La plataforma demanarà que la Generalitat no els exclouï, com vol fer, el Govern del PP.

Des de la plataforma DEFENSEM un sistema públic, universal, equitatiu, solidari i de qualitat.

AQUESTA nova retallada podria afectar a un gran nombre de Ciutadans/es. Més de mig milió, fins a 600.000 persones, han emigrat a altres països des de l'esclat de la crisi a l'estat Espanyol. Si, al tornar no troben feina podrien perdre la cobertura sanitària.

La plataforma apremia a la Generalitat per que utilitzi, tots els mecanismes administratius, jurídics i polítics, per no complir a Catalunya amb l'Exclusió de l'Assistència Sanitària de les persones residents, que estiguin més de noranta dies, en el decurs d'un any natural a l'estranger.

EXIGIM, garantir la targeta sanitària a totes aquelles persones retornades i en situació d'atur, sense prestacions i que hagin estat més de noranta dies en el decurs de un any natural a l'estranger. Així mateix, plantejarem als grups municipals d'ICV - EUiA, ERC, CUP, PSC i independents del nostre àmbit el Baix Vallès, que presentin Mocions als seus respectius plens municipals, amb l'objectiu de rebutjar aquestes mesures que creiem discriminatòries i totalment injustes. ■

La Plataforma Unitària de la **Gent Gran de Mataró**

Manifesta:

Estar absolutament en contra de les retallades en matèria de sanitat, que la deixen en estat de precarietat.

Tenir una bona sanitat pública és sinònim de garantir-nos una bona salut.

Denunciem:

El Govern de la Generalitat, pels pocs diners que aporta a la sanitat pública, que no guarda proporcionalitat amb el desenvolupament, amb la població i amb la riquesa d'aquesta regió.

Les agressions de tot tipus que sofrim com a col·lectiu de jubilats i pensionistes.

Exigim:

Una sanitat pública, gratuïta, universal i de qualitat.

Que eliminin d'una vegada per sempre les llistes d'espera i les massificacions en els ambulatoris i hospitals, per falta de personal.

Encoratgem i animem els companys/es que lluiten i es tanquen en els ambulatoris defensant la sanitat pública. ■

8 de MARÇ

DIA DE LA DONA TREBALLADORA

Les activitats i accions es desenvoluparan arreu del territori entre els dies **3 i 14 de març.**

Manifestació a Barcelona, lloc a determinar amb el lema **"LLUITA SINDICAL CONTRA L'OFENSIVA PATRIARCAL"**

Manteniu-vos alerta!

